

Estiuar

Amb un moviment subtilíssim de dits et pinçaré un floc de cabells que et caurà pel front i, amb molta cura, te'l col·locaré rere l'orella. Tu somriuràs tímidament i deixaràs entreveure les dents, tot aprofitant per fer una altra queixalada a un préssec que em semblarà d'allò més gustós quan tu l'esmorzis. Mentre xarrupis en un acte reflex per gaudir de les seves notes àcides, un rajolí de suc et regalimarà pel palmell fins al canell. La carn de la fruita, tan tendra, se separarà del pinyol quan la deixis gairebé rostada del tot sobre l'herba i et llepis instintivament, amb delit, tots els dits de la mà a consciència. El Sol lluirà just damunt dels nostres caps a primera hora i una ombra perfecta ens acompanyarà, allargassant-se, fins que es pongui per l'oest. Començarà un dia tot sencer en què gaudir-nos i viure'ns. Un de tants, diran, però nosaltres noméstindremaquest i per això serà resplendent i prodigiós, tan debò es faci ben llarg.

Un d'estival, per descomptat, que colri la pell, ens enlluerni de tanta joia i en què cantin les cigales i ens encantem intentant endevinar des d'on. Anirem a veure el mar, no podrà ser de cap altra manera. Primer l'albirarem de lluny i una línia rectíssima separarà els dos blaus més bells, que són el de l'aigua i el del cel sense núvols. Quan ens hi apropem, deixaràs anar un sospir ben profund perquè hauràs enyorat aquesta brisa marina que feia temps que no et despentinava i que ara t'embullarà els cabells despietadament.

Per fi arribarem a la riba i et deliràs per desfer-te del calçat per tocar de peus a la sorra, que et farà estremir en un primer contacte perquè, sota la superfície ardent, notaràs una lleu sensació humida que després et reconfortarà. Avançarem així fins enfonsar-nos al marge estovat i moll mentre sortegem les onades més trapelles, les que acostumen a esquitxar tot trencant l'harmonia del vaivé regular de l'escuma. Ai, quan aconseguirem mullar-nos fins als turmells! Llavors ja ens sentirem prou valents per

desfer-nos de les vestimentes, que semblaran esculls abandonats a la sort de la marea quan els llancem al decidir-nos a entrar a l'aigua. La teva silueta romandrà immòbil només uns instants i després desapareixeràs en una capbussada impol·luta: serà com si mai haguessis estat allí. Tan mateix, ressorgiràs en una alenada plena de vida, amb els cabells regalimant i una rialla que només et conec a tu. Esclafiré a riure davant dels teus escarafalls perquè entri a l'aigua i, quan porugament aconseguixi mullar-me fins a mitja cintura, d'una revolada te'm llençarà a sobre fins enfonsar-me. Quin ball de cossos, un cop dins, saltant la bravesa de la mar! Podràs sentir els sons vagues i profunds, tan diversos, quan et submergeixis tancant els ulls però aguditzant l'oïda? I així seguirem fins que els llavis se'ns tornin blavosos i quasi no puguem contenir els tremolins quan bufa capriciós un bri d'aire que ens eriça el borriçol dels braços i el clatell. Quan sortim, es dona el moment més gloriós que han conegut les dones i els homes: un plaer a l'abast en el precís instant en què s'eixuguen les gotes fredes entregades a la xafogor. Això haurà estat, potser, un calfred? Amb les mans de visera, no perdrem ni un detall del món fastuós que tindrem la sort d'estar gaudint.

El migdia s'anirà apagant fins fer-se la tarda, molt intensa primer, però de colors més suaus a mesura que passin les hores. Et quedaran bé els roses que s'esfilagarsaran en forma de broma prima. La calitja porpra serà l'escenari d'un moment més íntim: la vesprada en què, qui sap perquè, només acceptarem parlar-nos en veu baixa. I, a xiuxiuejos, potser se m'escaparà una paraula d'amor entre molts sense-sentits. Serà llavors quan, tal vegada, em correspondrà amb uns llavis salats que cada cop seran més a prop dels meus. El Sol farà adeu rere les casetes costaneres encantadores que tantes històries amaguen de mariners que tornen a port, de postes de solentranyables, de rondalles diverses que la tramuntana explica per tot el litoral a qui para bé l'orella... Però que cap d'elles, ni la més bella de totes, seria comparable ala nostra.

I de sobte, amb un pesar profund, de cua d'ull -qui podria enretirar la mirada si tingués davant l'innocent espectacle al teu voltant dels giravolts a l'aire de les orenetes que tornen al seus nius buscant recer quan ja es fa fosc!-, veig com, modesta, ja s'entreveu la Lluna. El dia arriba a la seva fi sense cap altre remei i, amb la nit, també acabarà el nostre romanç. M'abstindré de galindaines, no podrem fer-hi més. S'apagarà el cel i un seguit d'estrelles espurnejants ens recordaran el camí de tornada a cadascun de nosaltres mateixos i el seguirem en una passejada silenciosa, reservada, cada cop més freda a mesura que s'acosta la mitja nit. Pels volts de setembre, ja ho té, això; o potser serà una amargor que ens torbarà perquè no sabrem si ens tornarem a trobar? Hi haurà un demà, t'ho ben asseguro, però potser ja serà diferent, de colors més ocres, i tot s'anirà marcint i assecant i jo seré algú més reservat.

Però atresoraré cada ombra, el piular dels ocells, els xiscles dels més menuts a la platja... Cada detall irrisori d'aquest dia que haurà estat tot un estiu per sentir la teva calidesa en els moments més inhòspits, quan l'oblit intenti esgarrapar algun record i el percebi cada cop més vague i confós.

Si això es dona, em resguardaré en el convenciment de que, com sempre, després de les glaçades que tot ho aturaran, de les plujades que faran créixer el verd i ens ompliran els pulmons, de les ventades que tot s'ho enduran... tu sempre tornaràs a estiuar-me.